

РЕШЕНИЕ

№ 2173

гр. Бургас, 25.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XVI ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и осми септември през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: СИЛВИЯ ВЛ. ПЕТРОВА

при участието на секретаря НЕДЯЛКА Й. ДИМИТРОВА
като разгледа докладваното от СИЛВИЯ ВЛ. ПЕТРОВА Гражданско дело №
20232120101055 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на Д. В. Д. с ЕГН *****, с
адрес: гр. Б., ***, чрез адв. Б. И. Т., АК-Бургас, с адрес за призоваване: гр. Б., *** против
Българската държава, представлявана от Министъра на регионалното развитие и
благоустройството, чрез Областния управител на Област Бургас, чрез юрк. М.Д., със съдебен
адрес: Б., *** и ОБЩИНА БУРГАС, представлявана от Кмета Д.Н., с адрес: гр. Бургас, ул.
„Александровска“ №26, чрез юрк. А.Х., за приемане за установено по отношение на
ответниците, че ищцата е собственик на основание давностно владение на недвижим имот,
находящ се в гр. Б., ***, представляващ поземлен имот с идентификатор 07079.711.504 по
КККР, одобрени със Заповед РД-18-875/13.12.2019г. на ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ДИРЕКТОР НА
АГКК, с последно изменение на КККР, засягащо поземления имот от 08.11.2021г., с адрес
на поземления имот: гр. Б., с площ от 623 кв.м., трайно предназначение на територията:
урбанизирана, начин на трайно ползване: ниско застрояване /до 10 метра/, номер по
предходен план: 504, квартал 36, парцел III, съседи на поземления имот: 07079.711.505,
07079.711.3516, 07079.711.3648, 07079.711.3515, ведно със следните сгради, построени в
гореописания поземлен имот: сграда с идентификатор 07079.711.504.1, застроена площ 64
кв.м., брой етажи 1, предназначение: жилищна сграда - еднофамилна и сграда с
идентификатор 07079.711.504.2, застроена площ 26 кв.м., брой етажи 1, предназначение:
постройка на допълващото застрояване и паянтова стопанска сграда, неотразена в
кадастъра, с площ от 12 кв.м., брой етажи 1, с предназначение: постройка на допълващото
застрояване, както и за присъждане на сторените съдебни разноски.

В исковата молба се твърди, че Д. В. Д., К.Р.М. и В.Р.К. са наследници на своя баща В.В.К., бивш жител на гр. Б., починал на ***г.

На 06.02.1991г. с Нотариален акт ***, том **, дело ***/***г. на Нотариус С. Д., при РС - гр. Бургас, наследодателят й В.К. сключил със С.И.Б. - Н. договор за замяна, по силата на който той й прехвърлил собствения си апартамент №* в бл. **, вх. *, ет. * в к-с „И.“, гр. Б., а С.Н. му прехвърлила парцел V-249 в кв. 67 по плана на с. Р. от 1978г. с площ 724 кв.м., ведно с построените в дворното място масивна жилищна сграда, две стопански сгради, подобрения и трайни насаждения. За този имот по сега действащия план на кв. Р. - кв. Ч.м., гр. Б. от 2004г. е отреден УПИ III-504 в кв. 36 целият с площ от 623 кв.м. В кадастралната карта и регистри това дворно място е отразено като гореописания поземлен имот с идентификатор 07079.711.504, в което попадат посочените сгради с идентификатори 07079.711.504.1 и 07079.711.504.2, както и неотразената в кадастъра паянтова стопанска сграда от 12 кв.м.

Твърди се още, че от момента на сделката наследодателят на ищцата започнал да владее прехвърления му имот като своя собственост, да заплаща всички дължими данъци и такси за него, като никой не е оспорвал правото му на собственост. Същият бил записан като собственик на имота и в разписния лист през 2004г.

Със саморъчно завещание № * от 15.08.2006г., оставено за съхранение при нотариус С.С., рег. № ***, с район на действие -РС-Бургас и вписано под № ***/15.06.2006г. в общия регистър на нотариуса, обявено с Протокол за обявяване на саморъчно завещание от 23.05.2017г., с рег. № ***, дело * на нотариус А.Д., рег. №*** с район на действие -РС-Бургас, В.К. завещал на ищцата гореописания поземлен и жилищната сграда, като след неговата смърт завещанието е било надлежно отворено, оповестено и признато от наследниците К.М. и В.К..

От момента на отваряне на завещанието до настоящия момент Д. Д. владее гореописания недвижим имот, необезпокоявана от никого, като регулярно заплаща всички дължими сметки, данъци и такси за него.

С нотариален акт за дарение на недвижими имоти №***, том **, рег. № ***, дело № *** от ***г. на Нотариус А.Д., рег. №*** по регистъра на НК, К.Р.М. и В.Р.К. дарили на ищцата собствените си идеални части от двете стопански сгради попадащи върху имота, необхванати от завещанието, а именно сграда с площ 30 кв.м. и сграда с площ 12 кв.м. Твърди, че след изповядване на сделката ищцата е станала собственик на целия имот, към който момент за с. Р. нямало приета кадастрална карта, което обяснявало разликата между посочените в нотариалния акт размери на двете стопански постройки и размерите им, посочени в представената кадастрална скица.

През ноември 2021г. ищцата поискала да се снабди със скица на поземления имот от СГКК - гр. Бургас и с голяма изненада установила, че за имота имало издаден акт за държавна собственост № 9637 от 26.01.1989г., Заповед № 1534 от 12.12.1988г. на Председателя на ИК на Общински народен съвет Бургас и протокол №18/12.12.1998г. на

комисията по чл. 265 от ППЗТСУ за оценка на имота.

В процеса на воденото от ищцата дело за обявяване нищожността на Заповед №1534 от 12.12.1988г. на Председателя на ИК на Общински народен съвет Бургас и Акт за държавна собственост № 9637 от 26.01.1989г. се установило, че действащият общ и регулационен план на кв. Р. е одобрен със Заповед № 252 от 23.06.1978г. на Председателя на Общински народен съвет-Бургас, като имотът попада в границите на парцел I в кв.67 от плана, предвиден за „начално училище“. Със Заповед № 911 от 15.10.1982г. на председателя на Общински народен съвет - Бургас било одобрено изменение на дворищната регулационна линия между парцел първи, отреден за начално училище и парцел втори, за „СОНС“, като регулационната линия се премествала към терена на началното училище с 3 метра. Въз основа предвижданията на плана била издадена отчуждителна Заповед № 1534 от 12.12.1988г. на Председателя на ИК на ОНС-Бургас и Протокол № 18 от същата дата на оценителната комисия. От тези документи било видно, че първоначално имотът е имал статут на публична държавна собственост. Независимо от извършеното отчуждаване държавата не установила фактическа власт върху имота след влизане в сила на Заповед № 1534 от 12.12.1988г. на Председателя на ИК на ОНС -Бургас, поради което не било налице и завземане на имота.

Излага че, впоследствие със Заповед № 31 от 16.01.1991г. на председателя на ОНС-Бургас било одобрено изменение на ЗРП за парцели I и II в кв. 67 по плана на с. Р., като имотът бил преотреден вместо за обществено строителство за жилищно, с което загубил статута си на публична държавна собственост и придобил статут на частна държавна собственост. На основание §42 от Преходни и заключителни разпоредби към Закон за изменение и допълнение на Закона за общинската собственост (ДВ, бр. 96 от 05.11.1999 г.), този имот, като отреден за жилищно строителство съгласно предвижданията на действащия към датата на влизането му в сила подробен градоустройствен план е преминал в собственост на Община Бургас. Въпреки придобиването на собствеността на процесния имот ex lege, Общината не е издала акт за частна общинска собственост за имота, а има издаден акт за държавна собственост № 9637 от 26.01.1989г., съгласно който имотът се води като държавен. Това обосновавало правния ѝ интерес за предявяване на положителния установителен иск и срещу двамата ответници.

Твърди, че независимо от извършеното отчуждаване и последващата промяна в собствеността, В.К. е осъществявал фактическа власт върху имота от неговото закупуване на 06.02.1991г. до смъртта си на ***г., а ищцата продължава да го владее и до настоящия момент. Владението им е било постоянно, непрекъснато, спокойно, явно, несъмнително и с намерение да се владее имота, като свой собствен.

В заключение посочва, че праводателят ѝ В.К. е придобил процесният недвижим имот на правно основание годно да го направи собственик - с нотариалния акт от 1991г., но от несобственик, без обаче да знае това, поради което упражняването от него владение е добросъвестно. С изменението на чл. 86 ЗС през 1996 г. (ДВ, бр.33 от 19.04.1996г., в сила от 01.06.1996г.) отпаднала забраната да се придобиват по давност имоти, които са частна

държавна или общинска собственост. В.К. упражнявал добросъвестно владение върху процесния имот от неговото закупуване на 06.02.1991г. до смъртта си на ***г., поради което на 01.06.2001г. с изтичане на 5 годишния срок придобил правото на собственост върху него. С настоящото изявление ищцата, която владее имота и към настоящия момент, упражнява правото си да се позове изрично на изтекла в полза на наследодателя ѝ придобивна давност. Позовава се на Тълкувателно решение № 4 от 17.12.2012 г. по тълк. д. № 4 /2012 г. на Върховен касационен съд, ОСГК, предвид което счита, че с оглед извършеното позоваване на последиците от придобивната давност, то с изтичане на петгодишния срок на 01.06.2001г. В.В.К. е придобил по давност процесния недвижим имот и е станал негов собственик. С извършеното от него разпореждане с дворното място и изградената в него масивна жилищна сграда чрез завещание, ищцата е станала собственик на тази част от процесния недвижим имот, като в последствие чрез дарение е придобила останалите идеални части от двете стопански сгради намиращи се в имота, но необхванати от завещанието, с което е станала собственик на целия имот.

В случай, че съдът счете, че праводателят ѝ не е бил добросъвестен владелец и не е имал право да придобие процесния недвижим имот по давност с изтичане на предвидения в чл.79, ал.2 ЗС петгодишен срок, то Д. Д. е придобила правото на собственост върху този имот по силата оригинален придобивен способ, а именно осъществено от нея давностно владение за период по дълъг от 10 години, като на основание чл.82 от ЗС присъединява към своето владение и владението на праводателя си В.В.К., от когото е получила владението си. Излага подробни аргументи относно течението на давностния срок. С тези мотиви моли за уважаване на иска.

В срока по чл. 131, ал.1 от ГПК ответникът Община Бургас е депозирал писмен отговор, с който заявява, че по силата на закона е собственик на дворно място, представляващо УПИ III-504 в кв. 36, с площ 623 кв. м. в кв. 70 по действащия план на кв. Р., гр. Б., отразен като ПИ с идентификатор 07079.711.504 и на сградите в този имот. Излага, че действащият общ и регулационен план на с. Р. е одобрен със Заповед № 252 от 23.06.1978г. на Председателя на Окръжен народен съвет-Бургас, като процесният имот попада в границите на парцел първи в кв.67 от плана, предвиден за „начално училище“. Със заповед № 911 от 15.10.1982г. на председателя на ОНС-Бургас е одобрено изменение на дворишната регулационна линия между парцел първи, отреден за начално училище и парцел втори, за „СОНС“, като регулационната линия се премества към терена на началното училище с 3 метра. Така се цели увеличаване площта на парцел първи в кв.67, с оглед нуждите на административната сграда на Кметството на населеното място. В разписният лист за имота, собственост на Б. е записано „отчуждава се за училище“. Въз основа предвижданията на плана е издадена отчуждителната Заповед № 1534 от 12.12.1988г. на Председателя на ИК на ОНС -Б. и Протокол № 18 от същата дата на оценителната комисия.

УПИ III-504 е станал държавна собственост на основание чл. 95 и 98 от ЗТСУ, за което е съставен акт за държавна собственост Акт № 9637/26.01.1989 г. Съгласно цитирания акт имотът е отреден за обществени нужди. В графата бивш собственик е посочена С. И. Б.

(-Н.). С. И. Б. е обезщетена с пари за имота, които са надлежно изплатени на 30.12.1988 г., видно от гореописания акт за държавна собственост. С.Б. (-Н.) след отчуждаването на имота ѝ, е прехвърлила имота, който не е нейна собственост, на В.В.К. при договора за замяна, обективирана в Нотариален акт ***, том **, дело ***/*** на нотариус С. Д..

С влизане в сила на §7, ал. 1, т.3 от ЗМСМА през 1996 г. в собственост на общините преминават държавни имоти, представляващи незастроени парцели и имоти в селищните територии, предназначени за жилищно строителство, обществени, благоустройствени и комунални мероприятия, придобити чрез отчуждително производство, с изключение на подлежащите на връщане на предишните им собственици.

Имотът е станал общински по силата на § 42 от ПЗР на ЗИД на Закона за общинската собственост в сила от 09.11.1999г., съгласно която разпоредба общинска собственост стават всички застроени и незастроени парцели и имоти - частна държавна собственост, отредени според предвижданията на подробните градоустройствени планове за жилищно строителство и за обществени и благоустройствени мероприятия на общините. Община Бургас е придобила ex lege собствеността върху процесния имот, тъй като процесният имот към 09.11.1999г. /датата на влизане в сила на разпоредбата на §42 от ЗИД на ЗОС/ е частна държавна собственост (Акт № 2076/30.07.1956 г.) и е отреден по силата на действащия ПУП, одобрен със Заповед №252/06.03.1990г. на ОНС - Бургас за жилищно строителство.

Прави извод, че нотариалният акт за замяна от 1991г., с който наследодателя придобива по държавния имот е нищожен. Според разпоредбата на чл.86 от Закона за собствеността след 1951г. - не се придобиват по давност имоти държавна (социалистическа) собственост, а след 1990г. - и имоти общинска собственост. До изменението на нормата, обнародвано в ДВ, бр.33/ 19.04.1996г., в сила от 01.06.1996г., забраната за придобиване по давност се отнася за държавната и общинска собственост, независимо дали е публична или частна. От 01.01.1996г. забраната на закона се ограничава само до имотите публична държавна и общинска собственост. Следователно за процесния имот, който е частна държавна собственост до 09.11.1999г., а след тази дата частна общинска собственост, давност е започнала да тече едва на 01.06.1996г. Преди изтичането на 10-годишния давностен срок по чл.79, ал.1 от ЗС на 01.06.2006г. законът разпорежда спиране на давността - с нормата на § 1 от ЗД на ЗС, обнародвана в ДВ, бр.46/ 2006г., в сила от 01.06.2006г., давността е спряна, считано от 31.05.2006г. Оттогава с последователни изменения на нормата, за които се приема, че са в сила преди изтичането на указаните срокове, законът постановява спиране на давността за придобиване на имоти - частна общинска собственост с последен срок до 31.12.2022г. Ето защо владение върху имот частна държавна или общинска собственост няма последиците на установеното в чл.79 вр. чл.77 от ЗС придобивно основание за правото на собственост. Прави извод, че дори и да се приеме, че ищецът и нейният наследодател необезпокоявано са осъществявали владение по смисъла на чл.68 от ЗС, същото не може да бъде противопоставено на Държавата и на Община Бургас и не засяга правата им на собственост, придобити по силата на закона. За

периодите, през които е текла придобивна давност, не е изтекъл минималния срок за придобиване чрез добросъвестно владение. С оглед изложеното, моли за отхвърляне на иска като неоснователен, както и за присъждане на разноски и юрисконсултско възнаграждение.

В срока по чл. 131, ал.1 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответника Българската държава, с който исковата претенция се оспорва като неоснователна по подробно развити в отговора си съображения. Твърди, че държавата черпи своите собственически права върху актувания имот на основание надлежно проведено отчуждително производство за обществени нужди и счита, че нито ищцата, нито нейният наследодател са придобили право на собственост върху имота въз основа на давностно владение.

Сочи, че представеният по делото акт за държавна собственост, има качеството на официален свидетелстващ документ и се ползва с обвързваща материална доказателствена сила за отразените в него факти - описанието на актувания имот, неговото местонахождение, фактическото и правно основание, по силата на което имотът е станал държавна собственост. В акта като основание за придобиване правото на собственост в патримониума на държавата е посочено отчуждаване за обществени нужди. Същото е проведено по реда на регламентираната в чл. 95 и сл. ЗТСУ административна процедура и е завършило с влязъл в сила стабилен административен акт - Заповед № 1534/ 19.12.1988 г. на Общински народен съвет - гр. Бургас. Същата е била оспорена като нищожна от ищцата, което оспорване е отхвърлено като неоснователно от Административен съд Бургас с влязло в сила съдебно решение. В съдебното производство било установено, че съгласно действащия регулационен план на село Р. към датата на издаването ѝ, имот с пл. № 249 в кв. 67 на с. Р. е отреден за обществени мероприятия - за начално училище и за двор на административната сграда на кметството. Това се установявало и от представените от ответника писмени доказателства - извлечение от регулационния и застроителен план от 1978 г. на с. Р., разписан лист към него и цветни скици. Съгласно действащото към момента на отчуждителното производство законодателство били налице фактически и правни основания за издаване на Заповедта. В хода на отчуждителното производство С.Б. е била надлежно обезщетена от държавата с парично обезщетение, изплатено в ДСК, за което представя платежно нареждане.

Твърди се още, че В.К. не е придобил процесния имот въз основа на придобивното основание по чл. 79 ЗС. Излага подробни съображения за липсата на каквито и да е било извършени и манифестирани пред държавата действия по владение от страна на наследодателя на ищцата. Твърдението е общо и бланкетно за продължително владение от сключване на договора за замяна с неособственика С.Б. до неговата смърт на ***г. Касае се за изключително дълъг твърдян период на владение, а не са изложени нито твърдения, нито са представени доказателства за материални действия, съставляващи упражнена от наследодателя фактическа власт, като плащане на данъци, плащане на режимни разноски, извършване на разходи за поддръжката на имота и т.н. Единственото действие от страна на наследодателя на ищцата, за което се представят доказателства е саморъчно завещание, с

което В.К. ѝ завещава имот с посочване на административен адрес в село Р. - ***. Счита, че от една страна, това е квазиразпоредително действие, защото неособственик не може да завещае имот, който не е негова собственост, и с това действие не може да се установи владение в изискуемия от закона срок. От друга страна, описаният в завещанието имот е индивидуализиран само с площ и адрес и не се установява каквато и да е била идентичност с актувания имот. Владелец, какъвто се твърди да е бил наследодателят, не може да прехвърли вещни права по наследствено правоприемство. А щом не се установява владение от страна на В.К. върху процесния имот, ищцата не може да се позовава на изтекла в полза на наследодателя ѝ придобивна давност и оттам се явява недоказано твърдението, че имотът е придобит от нея по силата на давност, завещание и дарение.

На следващо място твърди, че Д. Д. не е придобила процесния имот въз основа на придобивното основание по чл. 79 ЗС. Щом не се установява владение от страна на В.К. върху процесния имот, не е налице владение, което ищцата да присъедини към своето владение. В случай че се установи, че ищцата владее актувания имот, държавна собственост, то същата е недобросъвестен владделец, доколкото съгласно изложението на исковата молба най-късно през ноември 2021 г. е научила за съставения акт за държавна собственост. Актите книги за държавни имоти са общодостъпни и всяко трето лице има право на достъп до тях. Нещо повече, при изповядване на договора за замяна през 1991 г. с неособственика С.Б., наследодателят В.К. е могъл да положи дължимата грижа и да се снабди с удостоверение за наличие или липса на акт за държавна собственост на имота или за отписване на имота от актовете книги.

Твърдяното от ищцата владение от обявяване на саморъчното завещание на 23.05.2017г. до предявяване на исковата молба е недостатъчно, за придобиване на имота въз основа на давност в изискуемия от закона 10-годишен срок. От представените разписки за подаване на декларации по чл. 14 ЗМДТ се установява, че процесният имот не е деклариран до смъртта на наследодателя на ищцата. При липсата на самите декларации обаче за декларираните имоти - земя и сграда с два различни административни адреса в село Р. - ***и № **, от разписките по никакъв начин не се установява идентичност между декларираните имоти с претендиращия имот. Не на последно място, следва да се има предвид, че в представените квитанции за платени данъци липсва индивидуализация на имота, като по този начин е невъзможно да се установи за кой имот се отнасят. Посочва липсата на доказателство за платени данъци за 2019 г. Доколкото това е единственото твърдяно в исковата молба действие по упражняване и манифестиране на владение от страна на ищцата, то се налага изводът, че дори ищцата да докаже твърдяното от нея владение, то същото е било прекъснато за срок, надхвърлящ 6 месеца. С прекъсване на владението за посочения срок придобивната давност, която до този момент се твърди да е текла в нейна полза, следва да се счита за прекъсната съгласно правилото на чл. 81 ЗС.

Оспорва правните изводи, изложени в исковата молба, относно действието на мораториума за придобиване на имота по давност, като излага подробни съображения. Оспорва и извода, че актуваният имот е преминал в собственост на Община Бургас по

силата на § 42 от ПЗР на ЗИДЗОС (ДВ, бр. 96 от 05.11.1999 г.). За да се установи придобиване *ex lege*, трябва да се докаже, че имотът е преотреден в съответствие със закона вместо за обществени нужди за жилищно строителство. В тази връзка е представена Заповед № 31 от 16.01.1991 г. на Общински народен съвет - гр. Бургас с правоприменник Община Бургас за изменение на влязъл в сила регулационен и застроителен план на парцели I и II в кв. 67 на село Р.. Като правно основание на Заповедта е посочена общо разпоредбата на чл. 32 ЗТСУ (отменена, но действаща към момента на издаването), но не и конкретната хипотеза по т.1-6 на чл. 32. Правната норма съдържа строго лимитативни основания за допускане на изменение на влязъл в сила регулационен и застроителен план, като от Заповедта не се установява нито фактическото, нито правното основание за издаването ѝ предвид общо позоваване на законовия текст. Оспорва по реда на чл. 17, ал. 2 ГПК валидността и законосъобразността на Заповед № 31 от 16.01.1991 г. на Общински народен съвет - гр. Бургас, който въпрос е обуславящ за преценката дали спорният имот е преминал в собственост на Общината. Заповедта е изцяло лишена от законно основание за издаването ѝ. Съгласно установените в административноправната теория и в съдебната практика критерии за нищожност на административен акт се приема, че нищожност при „материална незаконосъобразност“ има при наличие на тежък порок, който не може да бъде преодолян, за да се приеме за валидно действието на акта. Заповедта не съдържа каквито и да е било фактически и правни основания, които да установяват някои от законовите предпоставки по т. 1-6 на чл. 32 ЗТСУ. Налице е пълна липса на предпоставките, визирани в хипотезата на приложимата материално-правна норма, поради което Заповедта се явява нищожна и се приравнява на несъществуващ факт. Счита заповедта за нищожна и като такава тя не поражда правни последици по отреждане на имота по регулация за жилищно строителство. Поради липса на такова отреждане към датата на влизане в сила на § 42 от ПЗР на ЗИДЗОС не може да настъпи придобиването *ex lege* на правото на собственост върху имота в полза на Община Бургас.

Поддържа, че Българската държава е собственик на процесния имот и оспорва удостовереното с нотариалния акт за замяна от 1991 г. право на собственост на наследодателя на ищцата. Сделка с несобственик няма транслативен ефект и не е противопоставима на действителния собственик на имота, в случая на Държавата. Моли за отхвърляне на претенциите.

След съвкупна преценка на доводите на страните, на събраните по делото доказателства и на разпоредбите на закона, Бургаският районен съд намира за установено следното:

Предявеният установителен иск е с правно основание чл.124 ал.1 от ГПК вр. чл.79, ал.1 от Закона за собствеността /ЗС/.

Установява се по делото, че на 06.02.1991г. с Нотариален акт***, том **, дело ***/***г. на Нотариус С. Д., при РС - гр. Бургас, наследодателят на ищцата В.К. сключил със С. И. Б. - Н. договор за замяна, по силата на който той ѝ прехвърлил собствения си апартамент №* в бл. **, вх. *, ет. * в к-с „И.“, гр. Б., а С.Н. му прехвърлила парцел V-249 в

кв. 67 по плана на с. Р. от 1978г. с площ 724 кв.м., ведно с построените в дворното място масивна жилищна сграда, две стопански сгради, подобрения и трайни насаждения.

Видно от удостоверение за наследници, наследници на своя баща и дядо В.В.К., бивш жител на гр. Б., починал на ***г. са ищцата Д. В. Д., К.Р.М. и В.Р.К..

Представено е саморъчно завещание № * от 15.08.2006г., оставено за съхранение при нотариус С.С., рег. № ***, с район на действие -РС-Бургас и вписано под № ***/15.08.2006г. в общия регистър на нотариуса, обявено с Протокол за обявяване на саморъчно завещание от 23.05.2017г., с рег. № ***, дело * на нотариус А.Д., рег. №*** с район на действие -РС-Бургас, с което В.К. завещал на ищцата гореописания поземлен и жилищната сграда, като след неговата смърт завещанието било надлежно отворено и обявено.

Със заповед № 911/15.10.1982 год. на Председателя на Общински народен съвет-Бургас, е одобрено изменение на дворищно-регулационната линия между парцели I - отреден за начално училище и парцел II, отреден за „СОНС“ - Кметство, като регулационната линия се премества в посока към терена предвиден за началното училище с 3 метра.

Представена е заповед за отчуждаване на недвижим имот № 1534/19.12.1988 год. на Председателя на ИК на ОНС-Бургас, издадена въз основа на предвижданията на плана и Протокол № 18 от същата дата на оценителната комисия, както и платежно нареждане.

Съставен е Акт № 9637 от 26.01.1989 год. за държавна собственост за недвижим имот - дворно място от 724 кв.м., жилищна сграда - 55 кв.м., стопанска сграда от 28,5 кв.м. и стопанска сграда от 18 кв.м., в парцел I, кв.67, пл. № 249 по плана на с.Р., като бивш собственик на имота е посочена С. И. Б..

Видно от Заповед № 31/16.01.1991 год. на Председателя на Общински народен съвет-Бургас, на основание чл.32 от Закона за териториално и селищно устройство и решение на ЕСКИТЕ при ОБНС-Бургас, взето с протокол №55 от 6.12.1990 год., е одобрено изменение на застроителния и регулационен план на парцели I и II, в кв.67 по плана на с.Р., състоящо се в преотреждане на имоти 248, 249 и 250, вместо за обществено за жилищно строителство и образуване на парцели III, IV и V в същия квартал.

С Решение на Общински съвет - Бургас, обективизирано в протокол № 6 от 19.02.2004 год., е одобрен ПУП за с. Р..

От изготвената справка на Дирекция МПДТР при Община Бургас се установява, че за недвижим имот с адрес гр. Б., ***, следните лица са заплащали данък недвижими имоти и такса битови отпадъци:

1. В.В.К. за 1/2 ид.ч. и Е.Р.К. за 1/2 ид.ч. - до 2009 г.;
2. В.В.К. за 4/6 ид.ч., Д. В. Д. за 1/6 ид.ч., К.Р.М. за 1/12 ид.ч. и В.Р.К. за 1/12 ид.ч. – от 2010 г. до м.05.2017 г.
3. Д. В. Д. за 5/6 ид.ч. от земята и къщата и 1/2 ид.ч. от селскостопанските обекти, В.Р.К. за 1/12 ид.ч. от земята и къщата и 1/4 ид.ч. от селскостопанските обекти,

К.Р.К. за 1/12 ид.ч. от земята и къщата и 1/4 ид.ч. от селскостопанските обекти - от м.06.2017 г. до м. 12.2017 г.

4. Д. В. Д. за целия имот от 2018 г., като задълженията за имота са платени до края на 2022 год. Сочи се, че Дирекция МПДТР, към Община Бургас, поддържа архив, считано от 01.01.1998 год., която дата съвпада с влизането в сила на сега действащия Закон за местните данъци и такси. В архива не се съдържат книжа и документи, съставени или подадени преди 01.01.1998 год., и свързани с отменения и действащ преди това Закон за местните данъци и такси.

С нотариален акт за дарение на недвижими имоти №***, том*, рег. № ***, дело № *** от ***г. на Нотариус А.Д., рег. №*** по регистъра на НК, К.Р.М. и В.Р.К. дарили на ищцата собствените си идеални части от двете стопански сгради, попадащи върху имота, необхванати от завещанието, а именно сграда с площ 30 кв.м. и сграда с площ 12 кв.м.

По делото са разпитани свид. Л., Л. и Л.. Свид. Л. познава ищцата Д. от детството си, тъй като живеят къща срещу къща. Сочи, че ищцата живее в къщата на ул. *** от около 30 години. Д. и дъщеря ѝ са винаги там. Къщата не е била необитаема никога. На 2-3 дни Д. идва в къщата, понякога всеки ден. Първо там живял баща ѝ с жена си, а след смъртта им Д. и нейната дъщеря редовно са в къщата. Бащата на Д. правил ремонти на къщата - санирал я, направил стълбища отпред, покрива, баня, защото нямало баня. В. поддържал дърветата и отглеждал зеленчуци, там винаги било засято. Пред къщата бил съветът, а отзад - училището. Свидетелката знае и хората, които са живеели преди това /семейство Б./, защото оттам минавала за училище. След смъртта на В., други хора освен Д. и дъщеря ѝ не живеят в тази къща.

Свидетелят С.Л., съсед по имот също разказва, че след като е придобил имота от С.Б., преди повече от 30 години, В. - бащата на Д., заживял там заедно със своята съпруга. Тя починала преди около 20 години, а дядо В. преди около 6-7 години. В. бил животновъд и в дома винаги имал кокошки и куче. След като купил къщата направил баня, пълна изолация на къщата – санирал я, направил нови стълби с мозайка. Къщата била оградена с ограда от страната на съвета. Съветът я оградил, защото им взели място, съборили от тяхната ограда и построили нова метална. Мястото било на дядо В., той си сеел овошки, имал и асми. След като дядо В. починал, неговата внучка Л. заживяла постоянно. Д. идвала постоянно при Л.. И сега имало асми. Внука на Д. идвал и пръскал двора. Свидетелят помни бегло семейство Б.. Бил малък, десетина годишен, когато С.Б. била *** в училището и не си спомня изобщо да са им вземали нещо.

Разпитана е свид. Р.Л., *** на свид. Л., снаха в село Р. от 1996г. Също посочва, че с имота на ищцата ги дели оградна мрежа. Разказва, че е познавала чичо В. и леля Л. – родителите на Д.. Първо те живеели в къщата. Често се събирали с нейните свекър и свекърва. За чичо В. животът бил 24 часа работа, много трудолюбив човек, отглеждал овце, имал кошара накрая на селото. Като се върнел от животните той се грижил за съпругата си, тъй като леля Л. била с отразян крак, вследствие от диабет и била на инвалидна количка, както и за цялото домакинство. Леля Л. починала преди около 20 години. Чичо В. починал

преди 6-7 години, а 2-3 години преди да почине санирал къщата. Радвали му се, че на тази възраст, на около 75 години, предприел тази крачка, защото там се отоплявали на дърва и въглища. Вятърът в Р. бил много студен и той осъзнал, че да си санираш имота е по-добре и трябва да го направи. Къщата била много красива отвън. В. смятал имота за собствен. В дворчето имало смокини, асма, имало кокошки, 3 кученца, засявал домати, краставици, ягоди, давал и на тях, когато станат, през оградата. Останал вдовец, но не спрял да се труди, до последно работил, за него животът бил работа. Когато починал там дошла дъщеря му Д. със съпруга си, който също починал преди 4 месеца. Изхвърлили всичко старо, защото миризмата била лоша от овцете. Направили основен ремонт веднага след смъртта на чичо В.. Там заживяла Д. със съпруга си, а децата ѝ Л.и Н. не живеели при тях, те си били семейни. Понастоящем в имота живее Л. – дъщерята на Д. от около 4-5 години. Когато мъжът на Д. се разболял, тя се върнала в гр. Б. да го обгрижва, а през това време Л. заживяла в къщата. Нямало момент, в който къщата да е била празна. Всички се грижили отлично за имота.

От приетото и неоспорено заключение на вещото лице по извършената съдебна техническа експертиза се установява, че поземления имот с пл. №504 е идентичен с поземлен имот 07079.711.504 по КККР за с. Р.. За с. Р. има изготвена кадастрална карта и кадастрални регистри, одобрени със Заповед № РД-18- 875/13.12.2019 год. на Изпълнителния директор на АГКК. Съгласно кадастралната карта, процесния имот е с идентификатор 07079.711.504, с площ от 623 кв.м.; трайно предназначение: Урбанизирана територия; начин на трайно застрояване: ниско застрояване /до 10 м./, номер по предходен план: пл. № 504, кв.36, парцел III; при съседи 07079.711.505, 07079.711.3516, 07079.711.3848, 07079.711.3515. Процесният имот с бивш пл. №249, в бивш кв.67 по плана на с.Р., с пл. №504 по действащия към момента регулационен план на с. Р. и с идентификатор 07079.711.504 по КККР на с. Р., не попада в терена предвиден за „Училище“. Имотът е отреден за жилищно строителство. За Училище „К. О.“ е отреден УПИ I в кв.36, имот с пл. № 503, по сега действащия план на с. Р., като този имот тангира с УПИ II - предвиден за „Зелена площ“.

За процесния имот са одобрявани следните регулационни и кадастрални планове: В Областна управа - Бургас, се съхраняват Регулационен и застроителен план за с. Р., одобрени със Заповед №252 от 23.06.1978 год., на Председателя на Окръжен народен съвет - Бургас. Съгласно предвижданията на този регулационен план, процесният имот с пл. № 249, попада в парцел I в кв.67 по плана на с.Р., отреден по силата на регулационния план „За начално училище“. В Разписан лист към регулационния план от 1978 год., имот пл. № 249 в кв.67 е записан като собственост на Д. И. Б., като в графа забележка е отменено - „Отчуждава се за училище“.

Със заповед № 911/15.10.1982 год. на Председателя на Общински народен съвет - Бургас, е одобрено изменение на дворищно-регулационната линия между парцели I - отреден за начално училище и парцел II, отреден за „СОНС“ - Кметство, като регулационната линия се премества в посока към терена предвиден за началното училище с

3 метра. Изменението е прието с Протокол №33 от 27.12.1979 год. на Съвета по архитектура и благоустройство /САБ/, с цел увеличаване площта на парцел II, предвиден за нуждите на административната сграда на Кметството на с.Р..

Със заповед № 1534/12.12.1988 год. на Председателя на ИК на ОНС-Бургас и Протокол №18/12.12.1988г. на комисия за извършване на оценка и определяне начина на обезщетяване, е проведено отчуждаване на процесния имот с пл. №249, като определената цена за имота е 13987 лв., които са приведени по сметка в ДСК на името на С.Б. с платежното нареждане от 31.11.1988 год. Съгласно действащия към датата на издаване на Заповедта за отчуждаване на недвижим имот № 1534/ 19.12.1988 год. регулационен и застроителен план на село Р., процесния имот е отреден „За начално училище“.

През 1989 год. е съставен Акт № 9637 от 26.01.1989 год. за държавна собственост за недвижим имот - Дворно място от 724 кв.м., жилищна сграда - 55 кв.м., стопанска сграда от 28,5 кв.м. и стопанска сграда от 18 кв.м., в парцел I, кв.67 по плана на с. Р., като бивш собственик на имота е посочена С. И. Б..

Със Заповед от 16.01.1991 год. на Председателя на Общински народен съвет-Бургас, на основание чл.32 от Закона за териториално и селищно устройство и решение на ЕСКИТЕ при ОбНС-Бургас, взето с протокол №55 от 6.12.1990 год., е одобрено изменение на застроителния и регулационен план на парцели I и II, в кв.67 по плана на с.Р., състоящо се в преотреждане на имоти 248, 249 и 250, вместо за обществено за жилищно строителство и образуване на парцели III, IV и V в същия квартал 67 по сините черти и надписи.

При извършена проверка в ЦАУ „Изгрев“, в техническата служба, експертът е установил, че за с. Р. има изготвен, одобрен и влязъл в сила регулационен и застроителен план /ПУП/, действащ към момента.

С Решение на Общински съвет - Бургас, протокол № 6 от 19.02.2004 год., е одобрен нов Подробен устройствен план /ПУП/ за с. Р. и м.с. Ч.м. , който е действащ към момента. Съгласно предвижданията на този регулационен план, за процесния имот с пл. № 249, е отреден имот с пл. № 504, УПИ III в кв.36 по плана на с. Р., вписан в разписния лист на името на В.В.К.. Имотът е отреден за жилищно строителство.

Експертното заключение е, че съгласно предвижданията на влязъл в сила регулационен план за с. Р., одобрен с Решение на Общински Съвет-Бургас от 2004 год., предназначението на поземлен имот с идентификатор 07079.711.504, идентичен с имот с пл. №504 /бивш имот с пл.№249/, парцел III в кв.36 по плана на с.Р. е за „Жилищно строителство“. В съдебно заседание вещото лице потвърждава, че имот 249 е отреден за жилищно строителство със заповед от 1991г. Тогава предназначението е променено от „за училище“ за жилищно строителство. Пояснява, че в един момент ПУП са се приемали с решение на ОбС Бургас. С това решение се приема новия регулационен план, който е ПУП, по-рано ЗРП. През 2004 г. влиза в сила новият регулационен план. Заповедта от 1991г. е тази, с която се променя предназначението от „за училище“ на жилищно строителство. На основание чл. 32 от ЗТСУ, така е цитирано в заповедта, и решение на Експертния съвет, с техния протокол № 55/ 1990г. е одобрено изменение, състоящо се в преотреждане на имот

249 вместо за обществено за жилищно строителство.

Ответникът Българската държава оспорва по реда на чл. 17, ал. 2 от ГПК валидността и законосъобразността на Заповед № 31 от 16.01.1991 г. на Общински народен съвет - гр. Бургас. Не се установява противоречие на заповедта с правни норми от действащото към онзи момент законодателство, които заповедта да нарушава до степен предполагаща нищожност на заповедта. След като процесната заповед няма за предмет одобрение на подробен градоустройствен план /чл. 6 от ЗТСУ, отм./, а изменение на такъв, то компетентният да я издаде орган е бил председателят на Изпълнителния комитет на Общинския народен съвет, при спазване на процедурата, по която е създаден плана. Съображенията и мотивите за преотреждането на имот 249 вместо за обществено за жилищно строителство следва да са в протокола на Експертния съвет, а не в заповедта. Съдът намира, че горепосочената заповед е валидно издаден административен акт, при спазване на изискуемата законова писмена форма, издадена от компетентен орган в кръга на неговите правомощия, при спазване на целта на закона.

Съдът не може да се произнася инцидентно по законосъобразността на административните актове, освен когато такъв акт се противопоставя на страна по делото, която не е била участник в административното производство по издаването и обжалването му. Третите лица /извън лицата по административното правоотношение/ не са страни в административното производство и те не могат както да обжалват административен акт, по който те не са страна, така и да участвуват в административно производство по неговото обжалване. С цел защита на интересите на тези лица и чл.17, ал.2 от ГПК въвежда изключение - по законосъобразността на административен акт гражданският съд може да се произнася, в случаите, когато такъв акт се противопоставя на страна, която не е участник в производството по издаването на акта и по неговото обжалване. В случая възражението за законосъобразността на Заповед № 31 от 16.01.1991 г. на Общински народен съвет - гр. Бургас се прави от Държавата, а не от трето лице, поради което настоящият граждански състав не може да извърши косвен съдебен контрол за законосъобразност.

С приемане на Конституция от 1991 година - чл. 17, собствеността е дефинирана като такава на гражданите, държавата и общините, на частна и публична, а с приемането на ЗМСМА /ДВ. бр.77/1991 година /и конкретно на §6 за изменения на ЗС, са дефинирани критериите на публичната и частна общинска собственост.

Съгласно чл. 6 от ЗС, собствеността на държавата и на общините е публична и частна.

До 08.11.1999г., процесният имот, отреден по силата на действащия ПУП за жилищно строителство е частна държавна собственост, съгласно чл. 2, ал. 3 от Закона за държавната собственост (Обн. ДВ, бр. 44 от 21.05.1996 г., в сила от 1.06.1996 г.).

Съгласно чл. 2, ал. 1 от Закона за общинската собственост (Обн. ДВ, бр. 44 от 21.05.1996 г., в сила от 01.06.1996 г.) общинска собственост са незастроените парцели и имотите в селищните територии, предназначени за жилищно строителство, обществени,

благоустройствени и комунални мероприятия, придобити чрез отчуждително производство. Когато имотът е застроен и/или предоставен другиму преди предназначението му да придобие това правно значение, имотът не става общинска собственост по силата на закона. Това правно положение се променя с изменението на ЗОС (ДВ, бр. 96 от 5.11.1999 г.), когато общинска собственост стават парцелите и имотите, придобити чрез отчуждителни производства до 01.06.1996 г., предназначени за жилищно строителство, обществени и благоустройствени мероприятия на общините. От този момент общинска собственост стават и застроените имоти, но ако са били отчуждени за жилищно строителство, обществени и благоустройствени мероприятия на общините.

При това положение процесният имот, с оглед предвиденото в параграф 42 от ПЗР на ЗИДЗОС, като имот представляващ частна държавна собственост, към влизането му в сила /1999г./ и отреден по силата на действащия към този момент план на града за жилищно строителство, по смисъла на тази разпоредба, е довел до трансформацията му, по силата на закона, в обект-частна общинска собственост. Същият е станал общински по силата на § 42 от ПЗР на ЗИД на Закона за общинската собственост, в сила от 09.11.1999г., съгласно която разпоредба общинска собственост стават всички застроени и незастроени парцели и имоти - частна държавна собственост, отредени според предвижданията на подробните градоустройствени планове за жилищно строителство и за обществени и благоустройствени мероприятия на общините. Община Бургас е придобила ex lege собствеността върху процесния имот, тъй като процесният имот към 09.11.1999г. /датата на влизане в сила на разпоредбата на §42 от ЗИД на ЗОС/ е частна държавна собственост и е отреден по силата на действащия ПУП за жилищно строителство.

Ето защото съдът намира, че процесният имот с оглед настъпилата по силата на закона трансформация е станал частна общинска собственост на община Бургас.

Съгласно изменението на разпоредбата на чл. 86 от ЗС, обнародвано в ДВ бр. 33 от 1996 г., в сила от 01.01.1996г., не може да се придобие по давност вещ, която е публична държавна или общинска собственост.

В Тълкувателно решение № 3/14.02.2018 г. по тълк.д. № 3/2017 г. на ОСГК на ВКС, е прието, че десетгодишният срок, започнал да тече от 01.06.1996 г., изтича на 01.06.2006 г., а не на 31.05.2006 г., откогато е в сила мораториумът, установен с § 1 ЗР на ЗД на ЗС (ДВ, бр. 46/2006 г.), с който е постановено спиране на давността за определен период от време, удължен понастоящем до 31.12.2022 г.

С Решение № 3/24.02.2022 г. по конст. д. № 16/2021 г. на Конституционния съд на Република България (обн. ДВ, бр. 18/04.03.2022 г.) са обявени за противоконституционни разпоредбите на § 1, ал. 1 от Закона за допълнение на Закона за собствеността (обн., ДВ, бр. 46/2006 г., посл. доп., ДВ, бр. 18/2020 г.) и на § 2 от Заключителните разпоредби на Закона за изменение на Закона за собствеността (обн., ДВ, бр. 7/2018 г.).

Съгласно първата разпоредба давността за придобиване на имоти – частна държавна или общинска собственост спира да тече до 31.12.2022 г. (считано от 31.05.2006 г.), включително за придобиване на земеделски земи, които са собственост или върху които е

възстановено правото на собственост по реда на ЗСПЗЗ на държавни или общински училища, или на други държавни и общински институции в системата на предучилищното и училищното образование.

С атакувания § 2 ЗР на ЗИЗС е придадено обратно действие на последното по време удължаване на срока на спиране на давността за придобиване на имоти - частна държавна или общинска собственост, прието с § 1 ЗИЗС (обн., ДВ, бр. 7 от 2018 г.). Разпоредбата на § 1 ЗИЗС е обнародвана в ДВ, бр. 7 от 19.01.2018 г., но влизането ѝ в сила е от 31.12.2017 г. - § 2 ЗР на ЗИЗС, като по този начин с обратна сила е отнет вещноправният ефект на давностното владение, осъществявано в периода от 31.12.2017 г. до 19.01.2018 г.

Конституционният съд е обявил за противоконституционна разпоредбата на § 1, ал. 1 ЗД на ЗС, като противоречаща на чл. 17, ал. 1 и ал. 4 от Конституцията. Изрично е посочил, че с обявяването ѝ за противоконституционна не се засяга нейният досегашен ефект, а съгласно чл. 151, ал. 2, изр. трето КРБ последиците от преустановяване на мораториума настъпват от момента на влизане на решението му в сила (три дни след обнародването му – чл. 151, ал. 2, изр. второ КРБ).

Нормата на § 2 ЗР на ЗИЗС е обявена за противоконституционна, като противоречаща на чл. 4, ал. 1 и на чл. 17, ал. 1 и ал. 3 от Конституцията, тъй като засяга вече придобити права – в случая правото на собственост, основаващо се на изтекла в периода от 31.12.2017 г. до 19.01.2018 г. придобивна давност.

Предвид задължителния за съдилищата характер на решенията на Конституционния съд (чл. 14, ал. 6 ЗКС), от горното следва, че за периода 31.05.2006 г. – 30.12.2017 г. и 20.01.2018 г. – 07.03.2022 г. придобивната давност за имоти частна държавна или общинска собственост не е текла по силата на установения от законодателя мораториум; същата започва да тече с влизане в сила на решението на Конституционния съд на 08.03.2022г. За времето от 31.12.2017 г. до 19.01.2018 г. давностният срок следва да бъде зачетен от настоящия съд.

С ТР № 4/2012 г. на ОСГК на ВКС се прие, че позоваването на придобивна давност е процесуално средство за защита на материално правните последици от изтичане на придобивната давност, че то не е елемент от фактическия състав за придобиване правото на собственост, че правото на собственост по давност се придобива автоматично при упражняване на владение с изтичане на законовия срок независимо дали се касае за владение на съсобственик, или за владение на имот от трето лице, което не е съсобственик. Възможно е да бъде придобито право на собственост на недвижим имот, на основание чл. 79 ЗС от лице, което не се е позовало на давността преди смъртта си и неговите права да се признаят на неговите наследници в съдебен процес по спор за собственост. Съгласно разпоредбата на чл. 79, ал. 1 от ЗС, правото на собственост по давност върху недвижим имот се придобива с непрекъснато владение в продължение на 10 години. Според ал. 2 ако владението е добросъвестно, правото на собственост се придобива с непрекъснато владение в продължение на 5 години. В настоящия случай не може да се приеме, че владението на В.К. е било добросъвестно и същият упражнявайки го от 01.06.1996г. до 01.06.2001г. с

изтичането на петгодишния срок по чл. 79 ал.2 ЗС, е станал собственик на процесния имот на основание изтекла в негова полза придобивна давност. Към момента на сключването на договора за замяна /06.02.1991г./ е имало съставен Акт за държавна собственост за същия недвижим имот № 9637 от 26.01.1989 год. При тези данни, съставът приема, че наследодателят на ищцата е могъл и е следвало да направи справка за наличие или липса на акт за държавна собственост на имота, поради което добросъвестността му е опровергана.

Посредством ангажираните по делото писмени и гласни доказателства ищцата по пътя на пълно и главно доказване установи както обективния, така и субективния признак на упражняването от нейния наследодател и нея владение. Свидетелите Л., Л. и Л. имат преки, непосредствени и обхващащи целия период на твърдяната давност, впечатления, от които се установява, че В.К. от 1991г. до смъртта си – ***г. е упражнявал фактическата власт върху имота, извършвайки в него саниране, ремонти, изграждане на стълби, покрив, баня, почистване и поддръжка, както и е демонстрирал намерение да владее имота като свой собствен. Това се установява и от писмените доказателства, приложени по делото. Установи се, че В.К. е декларирал имота и заплащал данъци за същия. Доказателство за отношението на В.К. към имота като към собствен е и изготвеното саморъчно завещание в полза на ищцата. Владението е установено още при замяната на имота и фактическата власт с намерението за своене са продължили и впоследствие до смъртта му. Никой от свидетелите не знае за претенции на други лица по отношение на имота. Владението е било необезпокоявано. От всички събрани доказателства по безспорен начин се установи, че от 1996г. до смъртта си В.К. е упражнявал непрекъснато и необезпокоявано владение върху имота. От свидетелските показания се установява, че след неговата смърт в имота е заживяла ищцата Д. със съпруга си. Направили основен ремонт. Ищцата заплащала дължимите сметки, данъци и такси за имота. По делото не са ангажирани доказателства, които да опровергават установеното от останалите кредитирани в съвкупност доказателства - писмени и гласни, че наследодателят на ищцата до смъртта си, а впоследствие ищцата са упражнявали непрекъснато и необезпокоявано владение върху имота. В случая Д. В. Д. е придобила имота по давност, тъй като към своето владение присъединила владението на праводателя си. Чл. 82 ЗС допуска владелецът да присъедини към своето владение това на праводателя си и с него да допълни необходимия му давностен срок. В случая са налице всички предпоставки за присъединяване на владението. Касае се за владение на чужд имот както за сегашния, така и за предходния владелец, владението на двамата не е било прекъсвано и е последователно във времето при еднородност на вещното право. Срокът за владение на В.В.К., присъединен към владението на Д. В. Д., е достатъчен последната да придобие имота на основание чл. 79 ЗС. При съобразяване с приетото в Решение № 3/24.02.2022 г. по конст. д. № 16/2021 г. на Конституционния съд на Република България, в случая е изтекъл срокът по чл. 79, ал. 1 ЗС за придобиване на процесния имот по давност. Давност в полза на В.К. е започнала да тече от 01.06.1996 г., като теченето на срока по чл. 79, ал. 1 ЗС е било спряно на 31.05.2006 г. с приетия мораториум, предмет на горепосоченото конституционно дело. Като се прибави, съгласно решението по конст. д. № 16/2021 г., към периода 01.06.1996г. – 30.05.2006г. и периодът от 31.12.2017г. до 19.01.2018

г., общо изтеклият срок покрива изискуемите се от закона десет години.

След като по делото е безспорно установено, че за времето преди и след 01.06.1996 година, в рамките на 10-годишния давностен срок именно наследодателят на ищцата, а впоследствие ищцата са упражнявали фактическата власт по отношение на процесния имот с явно демонстрираното намерение, че владеят този имот като собствен, то единствено възможният извод е, че към януари 2018 година собствеността му е придобита на оригиналното придобивно основание.

Тъй като по делото е безспорно установено, че ищцата и нейният наследодател не са губили трайното си и несмущавано владение върху имота след 1991г., от когато датира договора за замяна, се налага изводът, че към момента е изтекла придобивната давност по чл.79 ал.1 вр. чл.82 от ЗС и по отношение на ответниците, ищцата се легитимира като собственик на имота.

По изложените съображения предявеният иск е основателен и ще бъде уважен.

На основание чл.78 ал.1 от ГПК ответниците дължат на ищцата направените по делото съдебни разноски съгласно представения списък по чл.80 ГПК, които са в размер на 1478 лева.

Мотивиран от горното, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Българската държава, представлявана от Министъра на регионалното развитие и благоустройството, чрез Областния управител на Област Бургас, чрез юрк. М.Д., със съдебен адрес: Б., *** и ОБЩИНА БУРГАС, представлявана от Кмета Д.Н., с адрес: гр. Бургас, ул. „Александровска“ №26, чрез юрк. А.Х., че Д. В. Д. с ЕГН *****, с адрес: гр. Б., ***, **е собственик** въз основа на давностно владение на следния недвижим имот, находящ се в гр. Б., ***, представляващ поземлен имот с идентификатор 07079.711.504 по КККР, одобрени със Заповед РД-18-875/13.12.2019г. на ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ДИРЕКТОР НА АГКК, с последно изменение на КККР, засягащо поземления имот от 08.11.2021г., с адрес на поземления имот: гр. Б., с площ от 623 кв.м., трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване: ниско застрояване /до 10 метра/, номер по предходен план: 504, квартал 36, парцел III, съседни на поземления имот: 07079.711.505, 07079.711.3516, 07079.711.3648, 07079.711.3515, ведно със следните сгради, построени в гореописания поземлен имот: сграда с идентификатор 07079.711.504.1, застроена площ 64 кв.м., брой етажи 1, предназначение: жилищна сграда - еднофамилна и сграда с идентификатор 07079.711.504.2, застроена площ 26 кв.м., брой етажи 1, предназначение: постройка на допълващото застрояване и паянтова стопанска сграда, неотразена в кадастъра, с площ от 12 кв.м., брой етажи 1, с предназначение: постройка на допълващото застрояване.

ОСЪЖДА Българската държава, представлявана от Министъра на регионалното

развитие и благоустройството, чрез Областния управител на Област Бургас, чрез юрк. М.Д., със съдебен адрес: Б., *** и ОБЩИНА БУРГАС, представлявана от Кмета Д.Н., с адрес: гр. Бургас, ул. „Александровска“ №26, чрез юрк. А.Х., да заплатят на Д. В. Д. с ЕГН *****, с адрес: гр. Б., ***, **сумата от 1478 лева** /хиляда четиристотин седемдесет и осем лева/ за направените по делото съдебни разноси.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд – Бургас в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____